

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. Пазарджик, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело № 20225220100473 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Подадена е искова молба от „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със законни представители С. Л. С. и Ю. Б. Г., в качеството на изпълнителни директори, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Московска“ №19, чрез Л. Д. М. – старши юрисконсулт, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.“Екзарх Йосиф“ №3 против Г. А. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр.Пазарджик, ул.“****”, в която ищецът, чрез пълномощника си, твърди, че на 26.02.2018г. между „Банка ДСК“ АД /Банката/, от една страна и Г. А. Д. от друга страна, като кредитополучател, е сключен Договор за кредит овърдрафт /наричан по-долу Договора/, обезпечен с Договор за залог на вземане по сметка от същата дата, като „Банка ДСК“ АД е изпълнила задълженията си по договора за кредит, като е предоставила на кредитополучателя сумата от 1500 лева. Кредитът е усвоен изцяло по разплащателната сметка на кредитополучателя Г. А. Д..

Твърди, че по силата на чл.2 от договора страните са постигнали съгласие, срокът за издължаване на кредита е 12 месеца. Съгласно общи условия за ползване на кредит овърдрафт, раздел II Усвояване /ползване/ на кредита, т.4 е уговорено, че срокът за ползване на кредита, предвиден в

договора, се подновява автоматично при условие, че са платени дължимите към датата на изтичане на срока лихви и такси, и ако никоя от страните не е отправила до другата писмено изявление за прекратяване на ползването най-малко 30 дни преди крайната падежна дата. Съгласно чл.2 от договора, отпуснатата сума по кредита се усвоява и погасява по разплащателна сметка BG*****, открита в „Банка ДСК“ АД с титуляр Г. А. Д.. В чл.3 е договорен лихвения процент, с който се олихвява кредита и начина на формирането му.

Сочи, че по силата на чл.9 от договора, е постигнато съгласие кредитополучателят да заплаща такси, съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионните, които „Банка ДСК“ АД прилага за извършвани услуги.

Съгласно чл.10 от договора, страните са се съгласили, че неразделна част от договора са „Общите условия за предоставяне на кредити овърдрафт на физически лица“ /„общите условия“/.

Твърди, че на 04.12.2019г. след непогасяване на единадесет последователни месечни вноски, съгласно условията на договора, Г. А. Д. е уведомен, че обявяват кредита за предсрочно изискуем.

Твърди, че към датата на настъпване на предсрочната изискуемост 02.03.2021г., длъжникът не е погасил задълженията си в пълен размер. Поради което са и депозирали заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и с разпореждане на РС Пазарджик, е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №2097/2021г., като длъжникът Г. А. Д. е осъден да заплати на „Банка ДСК“ АД следните суми: 1500,00 лв., размер на законната лихва за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г. вкл. в размер на 45,07 лв., дължима договорна (възнаградителна) лихва за периода от 05.06.2020г. до 01.03.2021г. вкл. в размер на 148,13 лв., ведно със законна лихва от 17.06.2021г. до изплащане на вземането, държавна такса в размер на 33,86 лв., юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лв.

Посочва, че на основание издадените Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист „Банка ДСК“ АД е образувала срещу същото лице изпълнително дело на 31.08.2021г. при ЧСИ Д. Д., с район на действие ОС - Пазарджик.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.415 ал.1 от ГПК, във връзка с чл.422 ал.1 от ГПК за „Банка ДСК“ АД съществува правен интерес да

предяви иск за установяване на вземанията си, съгласно издадения по ч.гр.д. №2097/2021г. по описа на Районен съд - Пазарджик изпълнителен лист.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че Г. А. Д. дължи на „Банка ДСК“ АД, следните суми: 1500,00 лв., размер на законната лихва за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г. вкл. в размер на 45,07 лв., дължима договорна (възнаградителна) лихва за периода от 05.06.2020г. до 01.03.2021г. вкл. в размер на 148,13 лв., ведно със законна лихва от 17.06.2021г. до изплащане на вземането.

Моли да бъде осъден Г. А. Д. да заплати в полза на „Банка ДСК“ АД и направените в настоящето производство разноски, в т.ч. и присъдените разноски за производството пред Районен съд - Пазарджик.

Моли, на основание чл.78 ал.8 от ГПК да осъди Г. А. Д. да заплати в полза на „Банка ДСК“ АД и юрисконсултско възнаграждение, съгласно Наредба.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника, с който моли да бъде отхвърлен изцяло, като недопустим, неоснователен и недоказан заведеният иск срещу него. Съображенията му затова са следните:

Ответникът счита, че е изтекъл предвидения в закона срок за предявяване на иска. Сочи, че видно от представения като доказателство по делото договор за овърдрафт, същият е сключен на 26.02.2018г. за срок от 12 месеца и краен падеж 26.02.2019г. Посочва, че в исковата молба се твърди, че съгласно общите условия за ползване на кредита, срокът се подновява автоматично при условие, че са платени дължимите лихви и такси. Срокът на кредита не е продължен, поради факта, че за извършено от него престъпление по непредпазливост, бил отстранен дисциплинарно от работа, трудовото му правоотношение било прекратено, а той бил осъден на лишаване от свобода и от 22.10.2018г. до 02.03.2022г. изтърпявал наказанието си ефективно в Пловдивския затвор. Счита, че помежду им липсва валидно сключен договор за кредит.

Твърди, че искът, с който е сезиран съдът, е неоснователен по основание и размер.

Счита, че договорът е сключен в противоречие със Закона за потребителския кредит. Съгласно чл.5 ал.1 преди потребителят да е обвързан с договор, законодателят е предвидил той да се уведоми своевременно с необходимата информация за сравняване на различните предложения. Тази информация следва да бъде предоставена във формата на стандартен европейски формуляр. Твърди, че липсват доказателства по делото в този смисъл.

Възразява, че представеният договор за кредит е сключен и в противоречие с чл.10 ал.1 от ЗПК, както и със ЗЗД. Твърди, че липсва ясен и разбираем начин относно съществени негови условия. От твърденията на ищецът не може да се установи по безспорен начин какъв е размерът на месечната погасителна вноска, която следва да се погасява всеки месец, както и какъв е остатъкът по дълга, колко и какво е погасено с вноските. Приложен е погасителен план, в който са посочени вноски, формирани като сбор от главница и лихва, в общ размер на 137,74 лева. Представено е и извлечение от счетоводни книги по сметка №13/27301202/17.06.2021г., което по своя характер няма същността на хронологично движение по банковата сметка, обслужваща дълга, а кратка справка, изготвена от инспектор проблемни кредити. Твърди, че в него се съдържа противоречаща на договора и останалите доказателства информация, която навежда на извода дали изобщо е относимо към казуса. Като срок на кредита са посочени 36 месеца, а в договора 12 месеца. Датата на изискуемост е посочена като 02.03.2021г., а статутът като заглавие е изискуем на краен падеж, който по договор е 26.02.2019г. На какво основание срокът на изискуемост е удължен с две години, не може да се установи. Като непогасени вноски се сочат 05.06, 05.07, 05.08.2020г. или общ размер 45,66 лева. Дългът е описан в размер 1648,13 лева, от които 1500 лева главница и 148,13 лева - възнаградителна лихва. Твърди, че елементарен прочит на цифрите сочи, че така вписаните числа са неясни, неточни и подвеждащи. Не става ясно как е формирана тази сума. С каква цел е посочена, кога и за какво се дължи. Вписано е и обезщетение за забава, което също не може да се установи кога и защо се дължи за периода от 02.03 до 21.06.2021г. Липсва яснота и конкретика досежно точен и пълен размер на общия дълг. Договорът не съдържа краен падеж, а извлечението е с падеж 26.02.2021г.

Счита за противоречащ на закона ГПР. Същият е в размер на 19.92%, а

съгласно чл.19 ал.4 от ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове, определена от Министерски Съвет на Република България.

Оспорва размера на предявената главница. Сочи, че се претендира с исковата молба главница в размер на 1500 лева, за която няма доказателства как е формирана и какво включва. Твърди се, че „не е изпълнено в срок задължението за плащане на погасителни вноски“, поради което е настъпила предсрочна изискуемост. Налице е неяснота, досежно основанието и начина на изчисляване. Не са представени доказателства има ли погасителни вноски, колко и кога, как са отнесени погасените суми, каква част от тях е погасила главница и каква лихви, начина на изчисляване на претендираните вземания, липсва подробно извлечение от сметката, обслужваща кредита.

Оспорва действителността на размера на претендираната законна лихва. Твърди, че претендираната с исковата молба, законна лихва за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г. в размер на 45,07 лева не е ясно как е формирана и на какво основание се дължи точно за този период.

Оспорва действителността на размера на претендираната договорна лихва. Твърди, че договорната лихва за периода от 05.06.2020г. до 01.03.2021г. в размер на 148,13 лева, не е ясно как е формирана и на какво основание се дължи за конкретния период.

Оспорва и момента на прехвърляне на кредита в изискуемост. Сочи, че в исковата молба се твърди, че на 04.12.2019г. са преустановени предвидените в договора плащания, като непогасени са единадесет последователни вноски, а в извлечението се сочат едва три вноски. Посочва се дата на предсрочна изискуемост 02.03.2021г., която също не става ясно защо е определена. Липсват доказателства за надлежно уведомление до него, досежно волята на кредитора да трансформира дълга в предсрочно изискуем. Не са посочени в исковата молба нито брой погасени вноски, нито кои вноски - дати, размери са неплатени, за да може да се установи дали е налице изискуемост и от кой момент, за да се установи дали законосъобразно са начислявани лихвите.

Предвид гореизложеното моли съда да отхвърли предявения иск срещу него, изцяло като недопустим, неоснователен и недоказан.

Представя писмено доказателство. Прави искане по доказателствата.

В проведените по делото съдебни заседания, ищецът, чрез процесуалните си представители, поддържа предявения иск. Моли съда да го уважи, като доказан и основателен. Претендира разноски. Подробни съображения по същество са изложени в представената писмена защита.

Пълномощникът на ответника взема становище за постановяване на решение, с което да се отхвърли иска като недоказан и неоснователен, с присъждане на разноски. Излага доводи по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на ищеца и възраженията на ответника, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

На 17.06.2021 год., ищцовото дружество е подало Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК срещу ответника Г. А. Д., в качеството му на длъжник, въз основа, на което е образувано ч.гр.дело №2097/2021г. по описа на Пазарджишкия районен съд. Заявлението е било уважено и Пазарджишкият районен съд е издал Заповед №1134 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК на 21.06.2021 год., с която е разпоредил ответникът-длъжник да заплати на ищеца-заявител и кредитор следните суми: главница в размер на 1500,00 лева, размер на законната лихва за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г. вкл. в размер на 45,07 лева, дължима договорна /възнаградителна лихва/ за периода от 05.06.2020г. до 01.03.2021г. вкл. в размер на 148,13 лв., ведно със законна лихва от 17.06.2021г. до изплащане на вземането, държавна такса в размер на 33,86 лева, юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева. Посочено е, че вземането произтича от Извлечение от счетоводните книги на „Банка ДСК,, АД, съгласно чл.417, т.2 от ГПК за размера на дълга на Г. А. Д. по Договор за кредит овърдрафт.

Срещу заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК е постъпило възражение от длъжника Г. А. Д. в срока по чл.414 ал.2 от ГПК, в което е отразено, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение и че е погасил дълга изцяло. Предвид подаденото възражение, на кредитора са дадени указания и срок за предявяване на установителен иск за вземането. В законния едномесечен срок, дружеството-ищец е предявило настоящия установителен иск с правно основание чл.422 ал.1 от ГПК, във връзка с чл.415 ал.1 от ГПК.

Предвид горното съдът приема, че предявеният иск е процесуално допустим и подлежи на разглеждане. По съществото му, съдът приема следното:

На 26.02.2018г. между банката-ищец и ответника Г. А. Д. е сключен Договор за кредит овърдрафт, съгласно който банката-кредитор отпуска на ответника-кредитополучателя кредит овърдрафт по разплащателна сметка в размер на 1500 лева. Съгласно чл.2 от договора кредитът се предоставя за ползване по разплащателна сметка IBAN №BG***** за срок от 12 месеца, който изтича на 26.02.2019г. Кредитът се олихвява с променлив лихвен процент, който към датата на сключване на договора за кредит е 11,95%, формиран от стойността на 6-месечен SOFIBOR 0.163, който при отрицателна стойност се приема със стойност нула, и надбавка в размер на 11.787%. - чл.3 от договора. Съгласно чл.3.1 от договора лихвеният процент се променя с промяната на 6-месечния SOFIBOR при предпоставките, по реда и в сроковете, посочени в Общите условия. В случаите на отрицателна стойност на съответния лихвен индекс, същата се приема за стойност 0%, а крайният лихвен процент не може да бъде по-нисък от размера на фиксираната стандартна надбавка. Начислената върху ползваната част от разрешения овърдрафт лихва е дължима месечно на падежна дата, която е 5-то число на месеца – чл.4 от договора. Съгласно чл.5 от договора, годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита е 19.92, като ГПР може да бъде променян при предпоставките, предвидени в Общите условия. С чл.6 от договора е предвидено, че кредитът се обезпечава със залог на вземания в лева.

Процесният договор за кредит овърдрафт е обезпечен с Договор за залог върху вземания, сключен между страните на същата дата - 26.02.2018г., видно от чл.1 на договора за залог върху вземания. Съгласно чл.2 от договора за залог върху вземания предмет на договора е учредяването на залог върху вземанията на залогодателя - ответника-кредитополучател, за трудово възнаграждение и други вземания по трудовото правоотношение между него и МП - Затвора Пазарджик /работодател/, както и върху вземането на залогодателя по сметка IBAN: BG***** в „Банка ДСК“ АД.

Съгласно Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт, Раздел II Усвояване /ползване/ на кредита, т.4, срокът за ползване на кредита,

предвиден в договора, се подновява автоматично, при условие, че са платени дължимите към датата на изтичане на срока лихви и такси, и ако никоя от страните не е отправила до другата писмено изявление за прекратяване на ползването най-малко 30 дни преди крайната падежна дата.

С чл.9 от договора за кредит овърдрафт е уговорено, че кредитополучателят заплаща такси, съгласно Тарифата за лихвите, таксите и комисионните, които Банка ДСК прилага по извършвани услуги на клиента /Тарифата/.

Съгласно чл.10 от договора за кредит овърдрафт, неразделна част от договора са Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт на физически лица и извлечение от Тарифата за лихвите, таксите и комисионните, които Банка ДСК прилага по извършвани услуги на клиента /Приложение №2/.

Процесните Договор за кредит овърдрафт от 26.02.2018г., Договор за залог върху вземания от 26.02.2018г. и Общи условия за предоставяне на кредит овърдрафт са подписани от страните, като на всяка една страница от тях има подпис на ответника. Подписването им не бе оспорено.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебно-икономическата експертиза се установява, че фактическото усвояване на кредитния лимит ответникът е започнал на 27.02.2018г., когато са изтеглени в брой 400 лв. От ответника са усвоени, чрез теглене в брой и плащане при търговец, различни суми, подробно описани по дата и вид в колона 2 на Приложение 1 към заключението. По процесния договор ответникът е направил вноски в размер на 13874,33 лева, подробно описани по дата, вид и размер в колона 8 на Приложение 1 към заключението. Вещото лице е установило, че непогасени са месечни погасителни вноски с падежи след 05.06.2020г. /вкл./. Последната вноска по кредита е направена на 14.05.2020г. Санкционни лихви, до датата на предсрочната изискуемост не са начислявани и плащане. Видно от изготвеното от вещото лице допълнение към заключението, с оглед допълнително представените й от банката-ищец данни е, че непогасени към 17.06.2021г. са: 1500 лева – главница /с първа падежна дата на вноска 05.06.2020г./, 145,31 лева – договорна лихва за периода 05.06.2020г. – 01.03.2021г. Законната лихва за забава на главницата от 1500 лева за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г. е равна на 45,00 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав приема, че между банката-ищец и ответникът е сключен договор за потребителски кредит по смисъла на [чл.9 и сл. от ЗПК](#) и във връзка с чл.3 ал.2 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на [чл.9 ал.1 от ЗПК](#) договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя, или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане.

Съгласно текста на [чл.10 ал.1 от ЗПК](#) договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Разпоредбата на чл.11 ал.1, т.1-т.27 от ЗПК определя необходимото съдържание на договора за потребителски кредит. Съгласно [чл.11 ал.2 от ЗПК](#) общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора.

Според разпоредбата на чл.11 [ал.1, т.10 от ЗПК](#) договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение №1 начин.

Съгласно [чл.19 ал.1 от ЗПК](#) годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя. Понятието "общ разход по кредита за потребителя" има своята легална дефиниция в [§1, т.1 от ДР на ЗПК](#) и включва всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси и възнаграждения за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователни премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита или в

случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

Да бъде посочен размерът на ГПР в договора за потребителски кредит е необходимо, тъй като това дава на потребителя ясна представа за реалната цена на финансовата услуга и му позволява да прецени икономическите последици от сключването на договора. С оглед на това наличието на ГПР в договора за потребителски кредит е условие за действителността на самия договор, а липсата му води до недействителност на договора, съгласно изричната разпоредба на [чл.22 от ЗПК](#).

В процесния договор за потребителски кредит е посочен размер на ГПР от 19.92%. - чл.5 от договора. Посочено е, че ГПР може да бъде променян при предпоставките, предвидени в Общите условия. В т.8.1 от Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт е предвидено, че годишният процент на разходите /ГПР/ изразява общите разходи, като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Размерът на ГПР включва: лихви, такси, които клиентът дължи на банката, съгласно приложение-извлечение от Тарифата на банката; такса за откриване и месечна такса за поддържане на разплащателната сметка, чрез която се обслужва предоставения кредит, само в случай, че разплащателната сметка на кредитополучателя е открита в деня на входиране в банката на искане за кредит.

При тези данни, настоящият съдебен състав приема, че от представените по делото доказателства безспорно се установява, че през процесния период е налице облигационна връзка между ответника в качеството му на кредитополучател по процесния договор за кредит и "Банка ДСК" АД, като кредитор.

За неоснователни съдът счита твърденията на ответната страна, че процесният договор за кредит е прекратен на 26.02.2019г., с изтичането на 12-месечния срок, предвиден в чл.2 от договора. Както бе посочено и по-горе в Раздел II, чл.4 от Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт е предвидено, че срокът за ползване на кредита, предвиден в Договора, се подновява автоматично, при условие, че са платени дължимите към датата на изтичане на срока лихви и такси и ако никоя от страните не е отправила до другата писмено изявление за прекратяване на ползването най-малко 30 дни

преди крайната падежна дата. В конкретния случай по делото липсват наведени твърдения и представени доказателства за отправено от ответника към ищеца изявление за прекратяване на договорните им отношения.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебно-икономическата експертиза и Приложение 1 към същото е видно, че към датите 26.02.2019г. и 26.02.2020г. са били налице и другите предпоставки, предвидени в разпоредбата на Раздел II, чл.4 от Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт, а именно да са платени дължимите към датата на изтичане на срока лихви и такси, поради което договорът е бил продължаван за следващ период от 12 месеца. Освен това от заключението на вещото лице се установява, че последната вноска по кредита е направена от ответника на 14.05.2020г., като до тази дата ежесечно са постъпвали суми с размер по-голям от размера на уговорените в договора за кредит лихви. Предвид това неоснователно се явява и възражението на ответника, че след датата 22.10.2018г. не е могъл да ползва и обслужва кредита, тъй като се е намирал в Затвора гр.Пловдив, където е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“.

Едва след преустановяване на вноските по кредита, т.е. след 14.05.2020г., на основание чл.20.2, във връзка с чл.13.1 от Общите условия към договора за кредит, ползването на кредита е прекратено. Крайният падеж е настъпил на 26.02.2021г.. Осчетоводяването му от банката е извършено на 02.03.2021г.

Твърденията на ответника, че от договора за кредит не може да се установи размера на месечната погасителна вноска, както и какъв е остатъкът от дълга, колко и какво е погасено с вноските, съдът намира за неоснователни.

Съгласно Общите условия към договора за кредит - чл.10, чл.14, т.1, чл.19.1 и сл. - подписани и приети от ответника, за ползването на средства по кредита е необходимо на уговорената в договора за кредит падежна дата /5-то число на месеца – чл.4 от договора за кредит/, да бъдат заплатени дължимите суми за лихва. Начинът на формиране на лихвата е подробно описан в чл.3 и чл.3.1 от договора за кредит, като размерът на приложимия индекс/индикатор се публикува, съгласно чл.5 от Общите условия на интернет страницата на БНБ. Съгласно чл.4 от договора за кредит и чл.5.7 от Общите условия към

него, лихвата се начислява върху ползваната част от разрешения овърдрафт, поради което размерът на лихвата зависи от размера на ползваните от кредитополучателя суми. С разпоредбата на чл.15, т.2 от Общите условия към договора за кредит, кредиторът се е задължил да предоставя в офисите си, при поискване и безвъзмездно, информация на кредитополучателя за движението по кредита.

Уговорената в процесния договор възнаградителната лихва от 11,95% не надвишава трикратния размер на законната лихва, поради което не накърнява и добрите нрави, съгласно трайно утвърдената съдебна практика.

В съдебното заседание, проведено на 07.02.2023г. вещото лице разясни реда за погасяване по пера с постъпилите по кредита суми.

Съгласно чл.11, т.10 от ЗПК договорът следва да съдържа и годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение №1 начин. В процесния договор е посочен ГПР, който е изчислен на 19,92%. Същият се образува от лихвения процент по кредита (дължимата лихва) и дължимите разходи за обслужване на кредита при пълно изпълнение на договора, т. е. не включва таксите и лихвите, които се начисляват при неизпълнение на договорните задължения. Поради което съдът намира, че не са налице основания да се приеме, че посоченият размер на ГПР в действителност е по-висок от посочения в договора. Такива конкретни основания не бяха изтъкнати и от ответника. Посочена е и общо дължимата сума – 1652,86 лв. С оглед на това съдът намира, че и тази законова разпоредба не е нарушена. Допусканията са посочени в договора, веднага след погасителния план.

Съгласно нормата на чл.11, т.11 от ЗПК договорът за кредит трябва да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Доколкото към договора е приложен и погасителен план, подписан от ответника, съдът намира и че това законово условие е изпълнено.

Съгласно чл.8 от процесния договор за кредит, с подписването му кредитополучателят заявява, че му е предоставена своевременно преддоговорна информация по чл.8 от ЗПК, както и Общите условия за предоставяне на кредит овърдрафт, с оглед взимане на информирано решение за сключване на този договор за кредит.

Предвид това несъстоятелни са възраженията на ответника, че в случая не му е била предоставена нужната преддоговорна информация.

Твърдението на ответника, че не е настъпила предсрочна изискуемост на кредита, тъй като не е получил нарочно уведомление за това, съдът счита за неоснователно.

Процесният кредит е изискуем на краен падеж, поради което не е необходимо връчване на уведомление на длъжника. Не се налага да се изследват и предпоставките на предсрочната изискуемост.

При тези данни, съдът приема, че ищецът-кредитор е изпълнил задълженията си по процесния договор за кредит като е предоставил на ответника сумата по договора, която е усвоена от него. Ответникът не е изпълнил задълженията си по договора, тъй като не е заплатил уговорените в него суми – главница, договорна лихва и обезщетение за забава, като е останал задължен за сумите, установени от вещото лице, поради което дължи връщането им на ищеца.

Ответникът, в чиято тежест бе, не установи извършване на плащане на дължимите сумата по процесния договор за кредит.

На основание изложеното по-горе, съдът намира, че предявеният иск е основателен до размерите, посочени в заключението на вещото лице, поради което следва да бъде уважен за тези суми, като за разликата над тях следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

Предвид изхода на делото и на основание [чл.78 ал.1](#) и ал.8 от ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за исковото и за заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковете, а именно сумата от 658,87 лева.

По изложените съображения, ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

По иска на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със законни представители С. Л. С. и Ю. Б. Г., в качеството на изпълнителни директори, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Московска“ №19, със съдебен адрес: гр.Пазарджик, ул.“Екзарх Йосиф“ №3 против Г. А. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр.Пазарджик, ул.“****”, с правно основание чл.422 ал.1 от ГПК, във връзка с чл.415 ал.1 от ГПК: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Г. А. Д., с ЕГН ***** дължи на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616 по Договор за кредит овърдрафт от 26.02.2018г. следните суми: сумата в размер на 1500,00 лв. – главница, сумата в размер на 45,00 лева - законна лихва за периода от 02.03.2021г. до 17.06.2021г., сумата в размер на 145,31 лева - договорна (възнаградителна) лихва за периода от 05.06.2020г. до 01.03.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.06.2021г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед №1134 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №2097/2021г. по описа на Районен съд – Пазарджик, като ОТХВЪРЛЯ исковите претенции за вземания за възнаградителна лихва над размера от 145,31 лева до претендирания размер от 148,13 лева и за мораторна лихва над размера от 45,00 лева до претендирания размер от 45,07 лева.

ОСЪЖДА Г. А. Д., с ЕГН *****, с адрес: гр.Пазарджик, ул.“*****” да заплати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със законни представители С. Л. С. и Ю. Б. Г., със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Московска“ №19 разноси в заповедното производство и в исковото производство, съразмерно на уважената част от исковите, в размер на 658,87 лева.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Пазарджишкия Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____